ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετὰ τὴν α΄ στιχολογίαν κάθισμα.

(Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον). Ἦχος πλ. δ΄ Νη

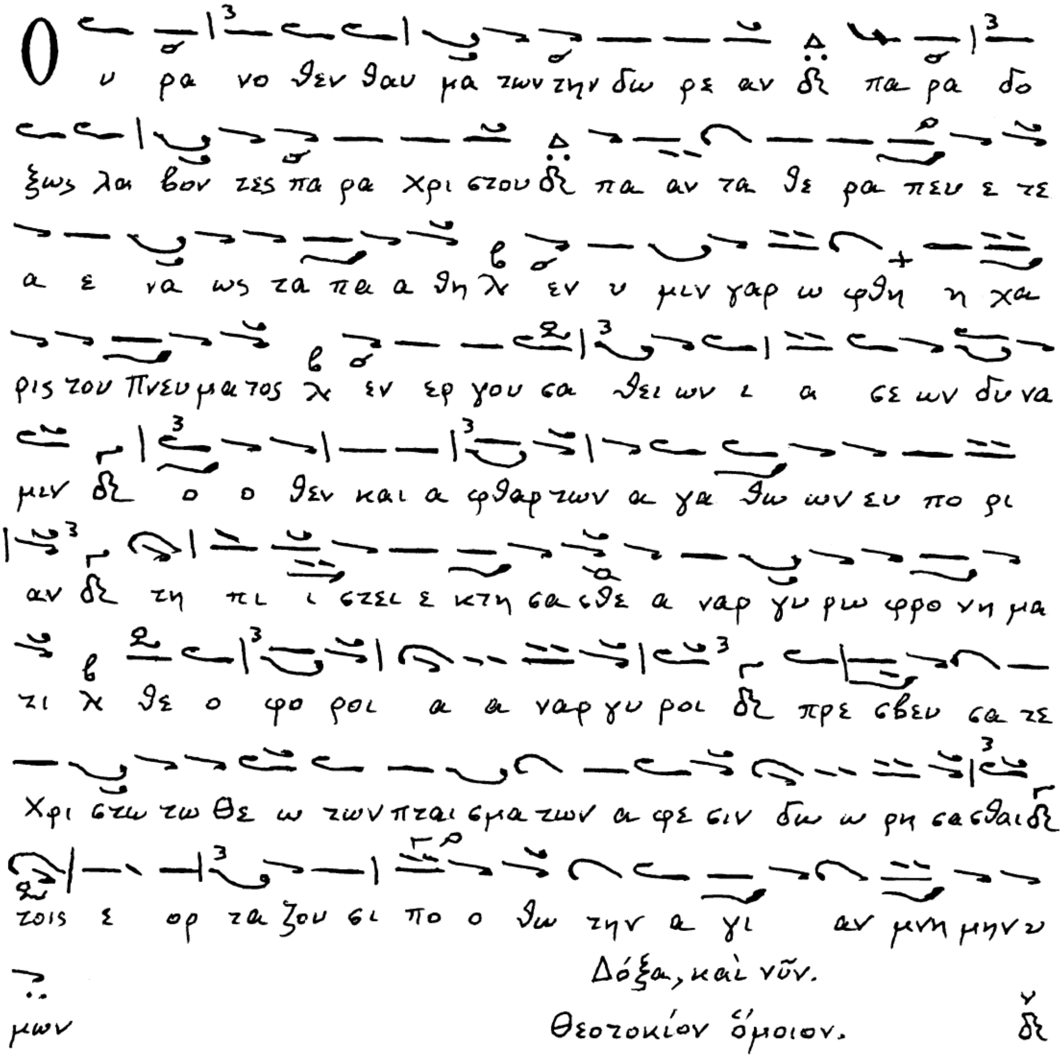

Δόξα, καὶ νῦν.

Θεοτοκίον ὅμοιον.

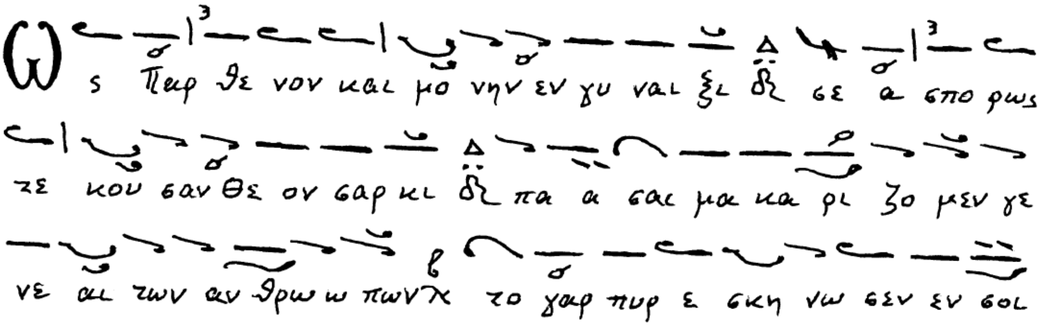

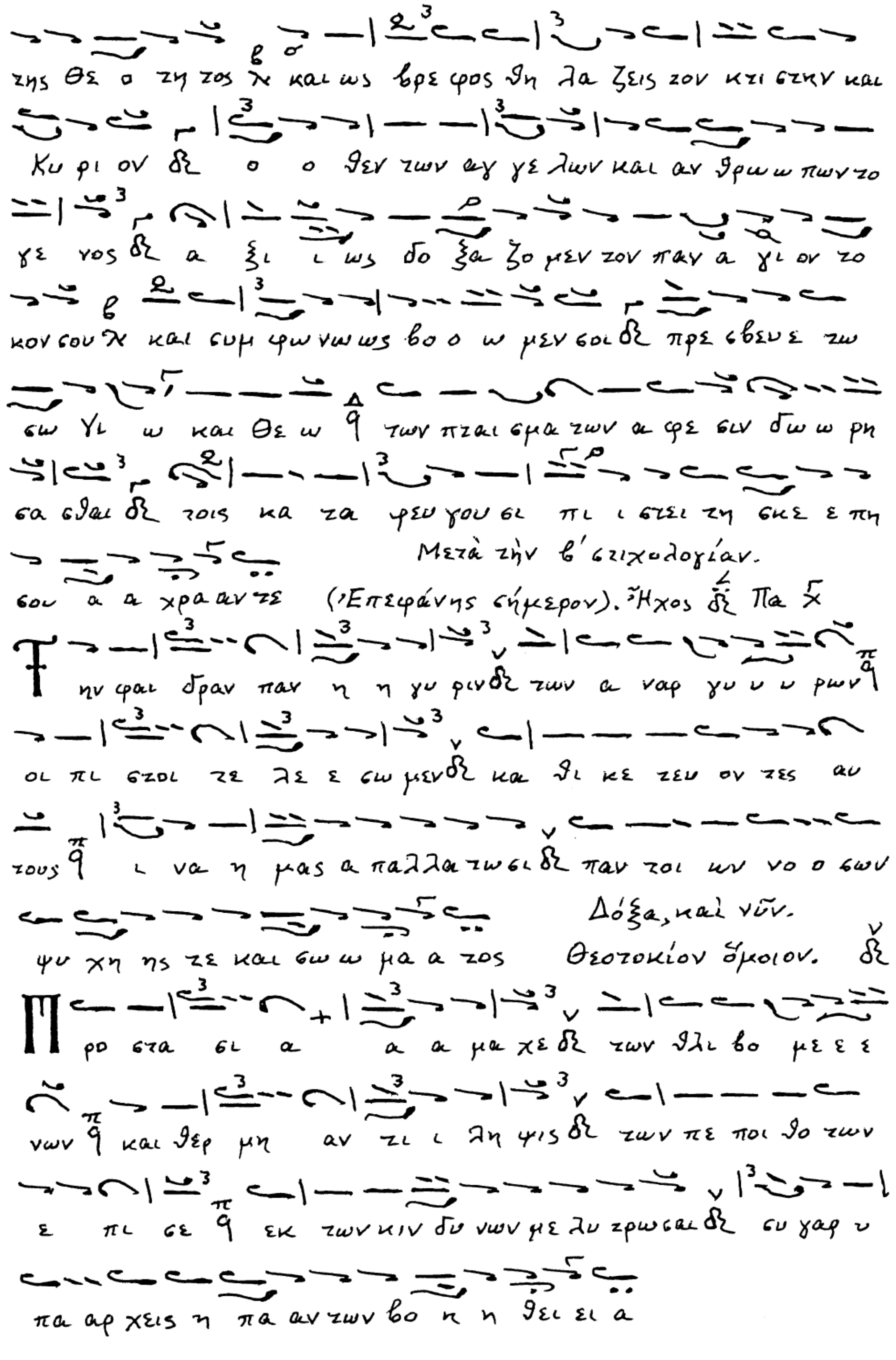
της Θε ο τη τος και ως βρε φος θη λα ζεις τον κτι στην και
Κυ ρι ον δε ο ο θεν των αγ γε λων και αν θρω ω πων το
γε νος δε α ξι ι ως δο ξα ζο μεν τον παν α γι ον το
κον σου και συμ φω νως ως βο ο ω μεν σοι δε πρε σβευε τω
σω Υι ω και Θε ω των πται σμα των α φε σιν δω ω ρη
σα σθαι δε τοις κα τα φευ γου σι πι ι στει τη σκε ε πη
σου α α χρα αν τε
Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν.
(Ἐπεφάνης σήμερον). Ἦχος δε Πα
Την φαι δραν παν η η γυ ριν δε των α ναρ γυ υ υ ρων
οι πι στοι τε λε ε σω μεν δε κα θι κε τευ ον τες αυ
τους ι να η μας α παλλα τωσι δε παν τοι ων νο ο σων
ψυ χη ης τε και σω ω μα α τος
Δόξα, καὶ νῦν.
Θεοτοκίον ὅμοιον. δε
Προ στα σι α α α μα χε δε των θλι βο με ε ε
νων και θερ μη αν τι ι λη ψις δε των πε ποι θο των
ε πι σε εκ των κιν δυ νων με λυ τρω σαι δε συ γαρ υ
πα αρ χεις η πα αν των βο η η θει ει α

Ὁ κανών. ᾨδὴ α΄.

(Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας). Ἦχος πα Βου

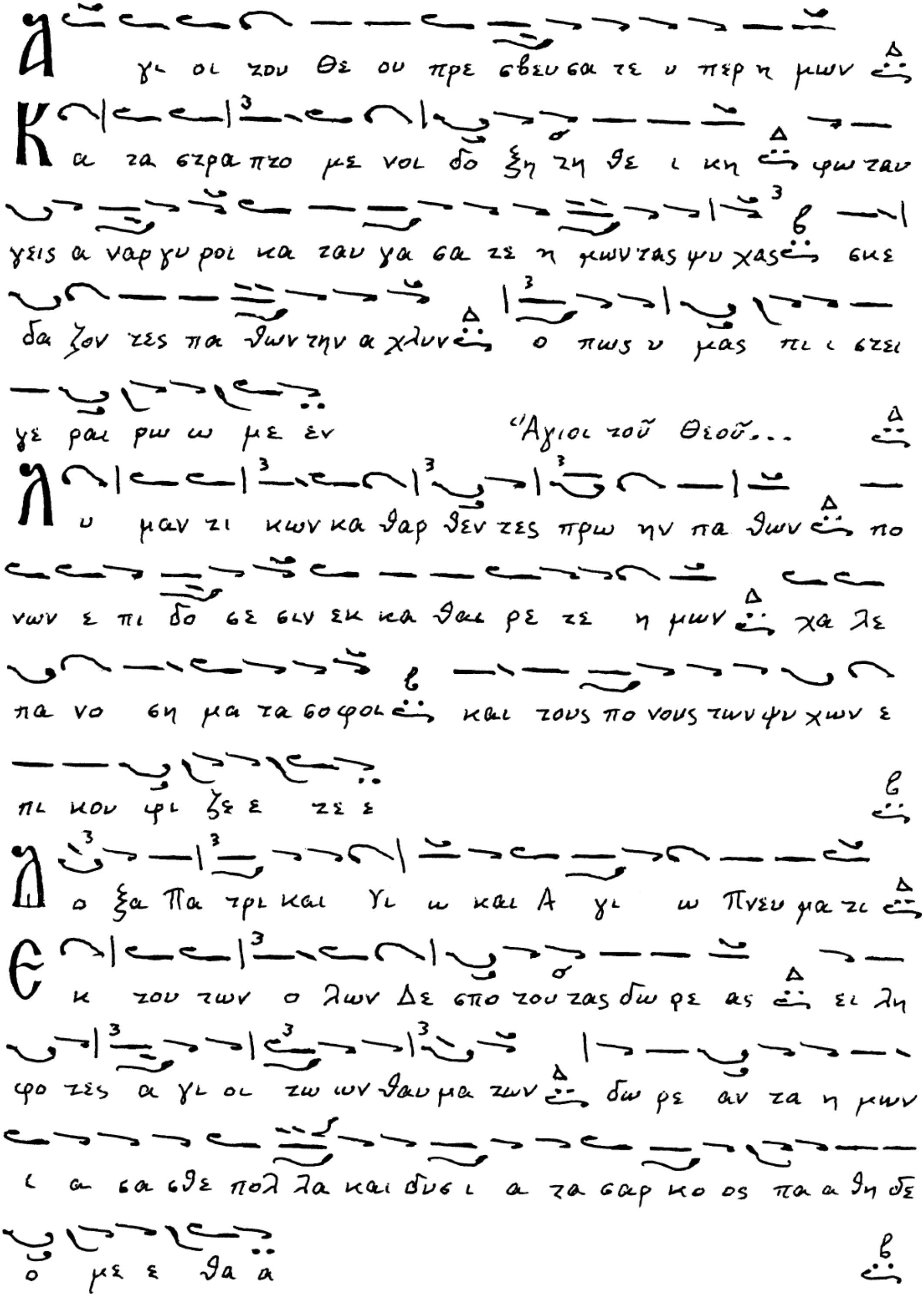

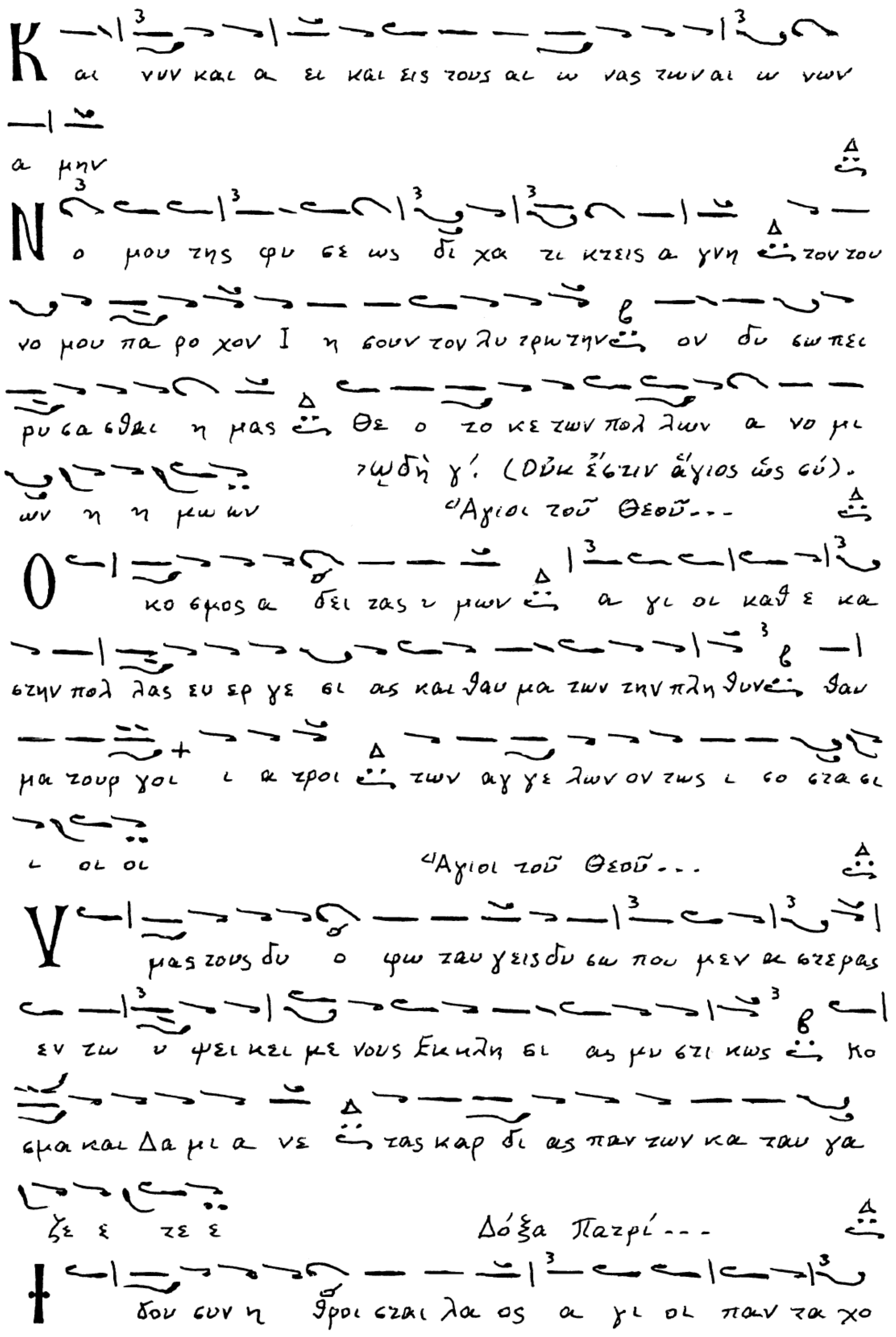
Και νυν και α ει και εις τους αι ω νας των αι ω νων
α μην
Νο μου της φυ σε ως δι χα τι κτεις α γνη τον του
νο μου πα ρο χον Ι η σουν τον λυ τρωτην ον δυ σωπει
ρυ σα σθαι η μας Θε ο το κε των πολ λων α νο μι
ων η η μω ων
Ωδή γ΄. (Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ).
Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ...
Ο κο σμος α δει τας υ μων α γι οι καθ ε κα
στην πολ λας ευ ερ γε σι ας και θαυ μα των την πλη θυνει θαυ
μα τουρ γοι ι α τροι των αγ γε λων ον τως ι σο στα σι
ι οι οι
Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ...
Υ μας τους δυ ο φω ταυ γεις δυ σω που μεν α στερας
εν τω υ ψει κει με νους Εκκλη σι ας μυ στι κως Κο
σμα και Δα μι α νε τας καρ δι ας παν των κα ταυ γα
ζε ε τε ε
Δόξα Πατρί...
Ι δου συν η θροι σται λα ος α γι οι παν τα χο

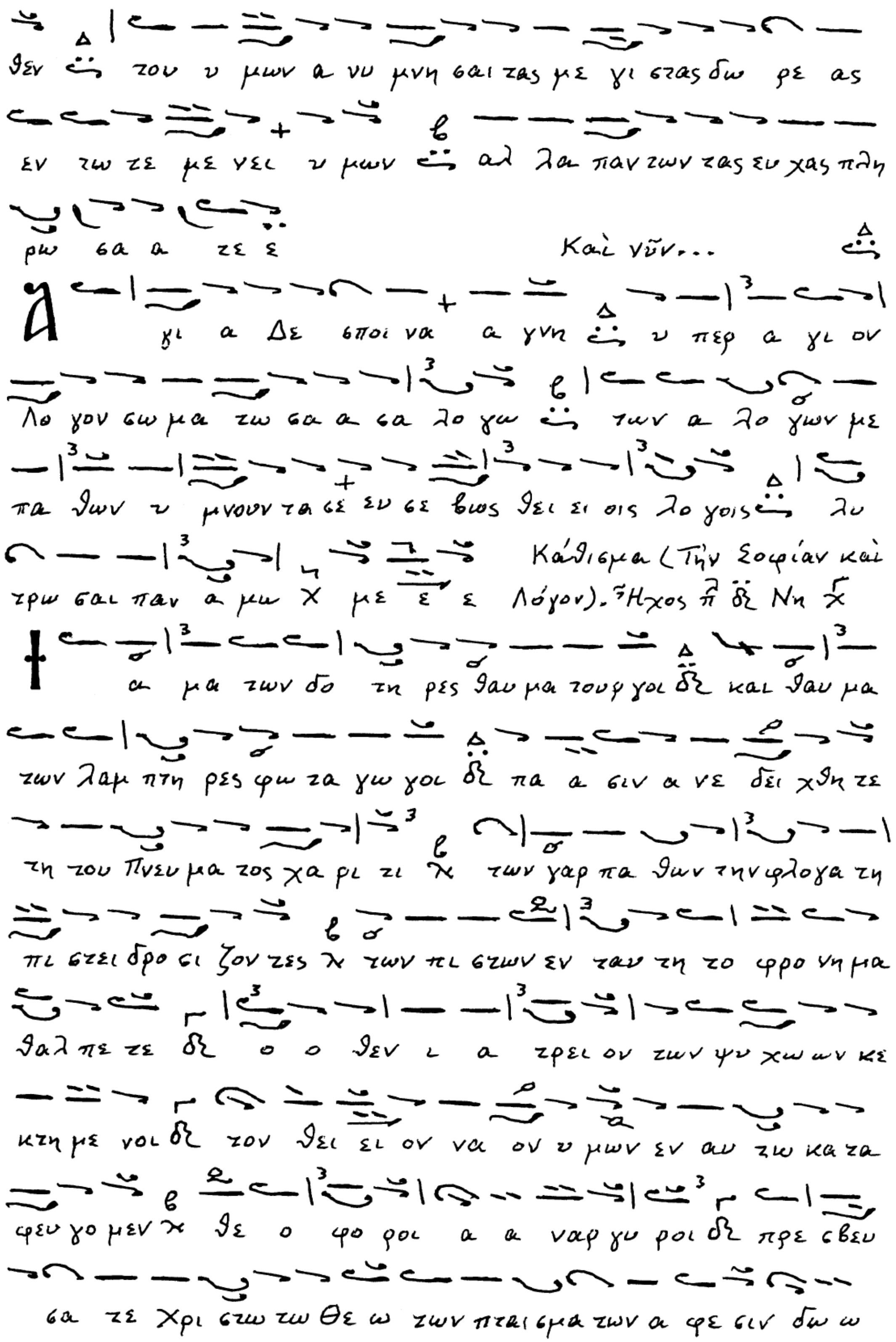
θεν του υ μων α νυ μνη σαι τας με γι στας δω ρε ας
εν τω τε με νει υ μων αλ λα παν των τας ευ χας πλη
ρω σα α τε ε
Καὶ νῦν...
γι α Δε σποι να α γνη υ περ α γι ον
Λο γον σω μα τω σα α σα λο γω των α λο γων με
πα θων υ μνουν τα σε ευ σε βως θει ει οις λο γοις λυ
τρω σαι παν α μω Χ με ε ε
Κάθισμα (Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον). Ἦχος πλ. δ΄ Νη
α μα των δο τη ρες θαυ μα τουρ γοι δε και θαυ μα
των λαμ πτη ρες φω τα γω γοι δε πα α σιν α νε δει χθη τε
τη του Πνευ μα τος χα ρι τι Χ των γαρ πα θων την φλογα τη
πι στει δρο σι ζον τες Χ των πι στων εν ταυ τη το φρο νη μα
θαλ πε τε δε ο ο θεν ι α τρει ον των ψυ χω ων κε
κτη με νοι δε τον θει ει ον να ον υ μων εν αυ τω κα τα
φευ γο μεν Χ θε ο φο ροι α α ναρ γυ ροι δε πρε σβευ
σα τε Χρι στω τω Θε ω των πται σμα των α φε σιν δω ω

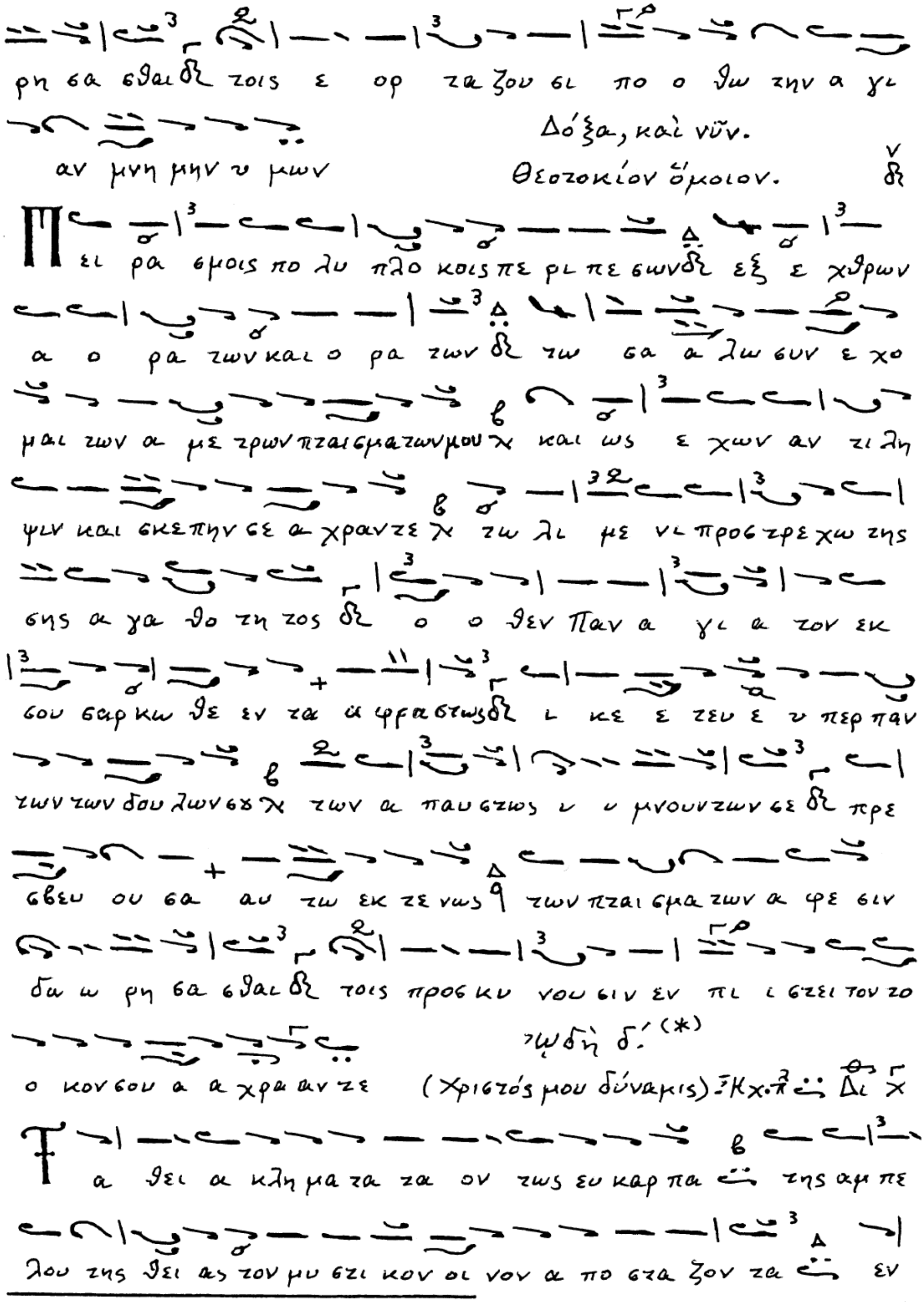

(*) Ἐκ τῶν λοιπῶν ᾠδῶν, αἵτινες συνήθως δὲν ψάλλονται, παραθέτομεν ἀνὰ ἓν τροπάριον· ὁμοίως καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἑορτὰς τοῦ μηνός.

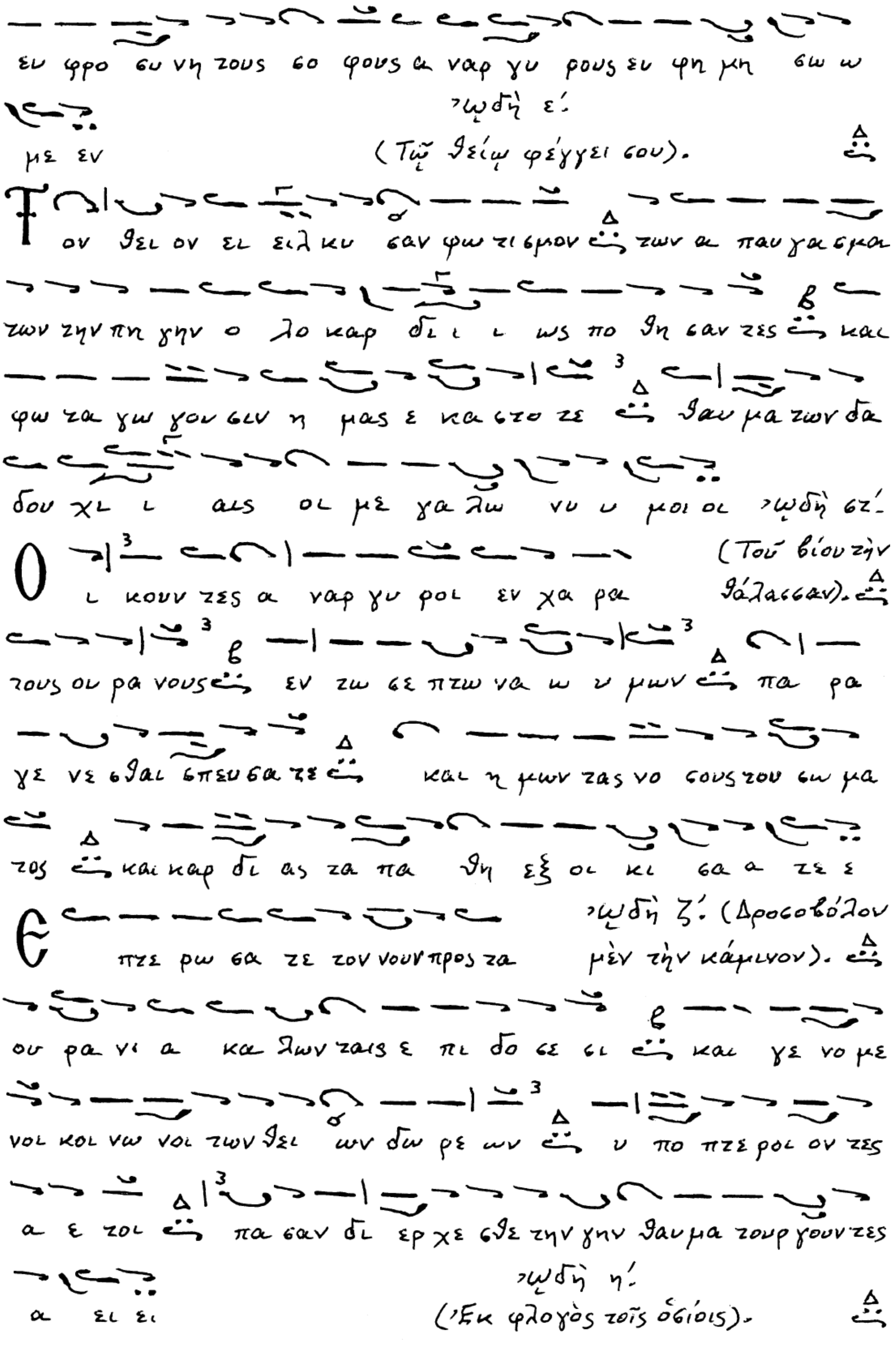
εὐ φρο σύ νη τοὺς σο φοὺς ἀ ναρ γύ ρους εὐ φη μή σω ω
με εν
ᾨδὴ ε΄.
(Τῷ θείῳ φέγγει σου).
Τ ον θεῖ ον εἰ εἱλ κύ σαν φω τι σμὸν τῶν ἀ παυ γα σμά
των τὴν πη γὴν ὁ λο καρ δί ι ι ὡς πο θή σαν τες καὶ
φω τα γω γοῦ σιν ἡ μᾶς ἑ κά στο τε θαυ μα τῶν δα
δου χί ι αις οἱ με γα λώ νυ υ μοι οι ᾨδὴ ς΄.
Ο ἰ κοῦν τες ἀ νάρ γυ ροι ἐν χα ρᾷ (Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν).
τοὺς οὐ ρα νοὺς ἐν τῷ σε πτῷ να ῷ ὑ μῶν πα ρα
γε νέ σθαι σπεύ σα τε καὶ ἡ μῶν τὰς νό σους τοῦ σώ μα
τος καὶ καρ δί ας τὰ πά θη ἐξ οἰ κί σα α τε ε
ᾨδὴ ζ΄. (Δροσοβόλον
Ε πτε ρώ σα τε τὸν νοῦν πρὸς τὰ μὲν τὴν κάμινον).
οὐ ρά νι α κα λῶν ταῖς ἐ πι δό σε σι καὶ γε νό με
νοι κοι νω νοὶ τῶν θεί ων δω ρε ῶν ὑ πό πτε ροι ὄν τες
ἀ ε τοὶ πᾶ σαν δι ερ χε σθε τὴν γῆν θαυ μα τουρ γοῦν τες
ᾨδὴ η΄.
α εἰ εἰ (Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις).